

Arrest

nr. 97 112 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van staatloze nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J.C. VANHALST en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers het statuut van staatloze werden toegekend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker in het bezit is (geweest) van een Hongaars paspoort, geldig tot 31 oktober 2010 en dat hij heeft toegegeven de Hongaarse nationaliteit te bezitten. Naar aanleiding van deze vaststelling werd een procedure gestart met het oog op de intrekking van hun statuut als staatloze.

Niettegenstaande de vaststelling dat een procedure gestart werd met het oog op de intrekking van hun statuut als staatloze, merkt de Raad op dat zolang hierover nog geen uitspraak werd gedaan verzoekers nog steeds over dit statuut beschikken.

1.2. Volgens artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dienen de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade bij een staatloze beoordeeld te worden ten aanzien van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had.

2. In het asielrelaas en de bestreden beslissingen worden geen elementen teruggevonden die erop wijzen dat verzoekers in Italië of in de andere landen waar ze verbleven hebben, een vrees voor vervolging koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat ze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van de subsidiaire bescherming. In het verzoekschrift ontwaart de Raad verder geen elementen die wijzen op een dergelijk vrees of risico ten aanzien van deze landen. Verzoekers beperken er zich toe in algemene zin uit te weiden over de discriminatie van Roma zonder concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat zij valt onder het toepassingsdomein van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekers een asielaanvraag indienden omdat zij dreigden het recht op een sociale uitkering en woning te verliezen, redenen die vreemd zijn aan de vluchtelingenconventie.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de land van de vroegere gewone verblijfplaats."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Zo aan de hand van het ter terechtzitting neergelegde artikel "Hart voor Hongarije – Roma zigeuners" en de verklaringen van verzoekers wordt aangenomen dat Roma-zigeuners in bepaalde situaties het voorwerp zijn van een ingrijpende discriminatoire behandeling, wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt ontegensprekelijk dat zij een tweede asielaanvraag indienden omdat zij niet langer terecht konden bij het OCMW, hun dochters de kans willen geven om langer naar school te gaan en zij hier in België willen verblijven. Overigens kan bij lezing van het administratief dossier worden vastgesteld dat dit ook de redenen waren waarom verzoekende partijen een eerste asielaanvraag indienden, namelijk omdat ze in België willen blijven wonen en niet meer met een caravan willen rondtrekken. De asielprocedure is echter niet de aangewezen procedure om dergelijke problemen, hoe moeilijk deze voor verzoekende partijen ook zijn, op te lossen.

Tot slot stelt de Raad vast dat uit hun verklaringen tevens blijkt dat verzoekende partijen geen noemenswaardige problemen hebben ondervonden in de andere landen waar zij de laatste jaren verbleven. In de mate ter terechtzitting wordt gesteld dat zij wel degelijk problemen kennen als Roma maar dat zij deze minimaliseren en zelfs hier geen klacht indienen wanneer zij slachtoffer worden van een slechte behandeling, wijst de Raad er op dat deze bewering niet overeenkomt met de verklaringen

tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de eerste en tweede asielaanvraag.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS